

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E - 35

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie júl 2014

III. senát

Nález:

spisová značka	III. ÚS 135/2014
sudca spravodajca	Ján Auxt
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – nevyhovené
dátum rozhodnutia	6. mája 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na odvolanie sťažovateľky potvrdil rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba sťažovateľky proti dodatočnému platobnému výmeru Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“).</p> <p>Proti rozhodnutiu najvyššieho súdu podala sťažovateľka ústavnú sťažnosť, v ktorej namietala, že predmetný rozsudok nie je odôvodnený ústavne konformným spôsobom, pretože sa v ňom najvyšší súd nevysporiadal so všetkými jej námietkami týkajúcimi sa väd daňových rozhodnutí, ktoré boli predmetom súdneho prieskumu (neočíslovanie strán a rozpor v sume rozdielu dane v odôvodnení dodatočného platobného výmeru), ako aj procesných chýb daňového konania, ktoré predchádzalo vydaniu rozhodnutia finančného riaditeľstva. Najvyšší súd mal podľa sťažovateľky nesprávne vyhodnotiť aj jej poukaz na judikatúru Súdného dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“), z ktorej vyplýva princíp nemožnosti postihovania daňových subjektov konajúcich v dobrej viere a nereagoval na jej právnu argumentáciu v rozhodujúcej otázke, či sťažovateľke vznikol nárok na odpočet dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) v spojení s ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dani z pridanej hodnoty“).</p> <p>Najvyšší súd tak svojim rozhodnutím v zmysle ústavnej sťažnosti porušil právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a právo na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru.</p>
ratio decidendi	<p>Úlohou ústavného súdu nie je skúmať úplnosť zisteného skutkového stavu ani naprávať prípadné skutkové omyly v parciálnych otázkach, ktorých sa mohli všeobecné súdy a daňové orgány, ktoré vydali nimi preskúmané rozhodnutia, dopustiť, ale v zásade len realizovať kontrolu zlučiteľnosti účinkov použitej interpretácie a aplikácie relevantných právnych predpisov s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Zásah ústavného súdu do výsledkov konania pred všeobecným súdom by bol možný len v prípade, ak by nimi vyvedené závery boli arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné, k čomu však v tomto prípade nedošlo.</p>

Vo vzťahu k sťažovateľkinmu tvrdeniu, že najvyšší súd sa nevysporiadal so všetkými námietkami uplatnenými voči rozsudku krajského súdu a že napadnutý rozsudok neposkytuje odpoveď na ňou formulované zásadné výhrady, ústavný súd pripomína, že obsah základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru nevyžaduje odpoveď na každý argument účastníka konania, ale postačuje odpoveď len na kľúčové právne argumenty.

V okolnostiach prípadu sa najvyšší súd vyjadril ku najdôležitejšej právnej otázke, a to či sťažovateľke vznikol nárok na odpočet dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) v spojení s ods. 1 zákona o dani z pridanej hodnoty, opierajúc svoj záver o skutkový stav zistený a ustálený daňovými orgánmi, z ktorého bez pochybností vyplynulo, že miesto dodania tovaru, ktorého sa odpočet dane týkal, sa nenachádzalo v tuzemsku, ale v Belgicku, resp. v Holandsku. Uvedenú skutočnosť ani sťažovateľka relevantným spôsobom nespochybňovala, namietala len nesprávne právne posúdenie veci poukazujúce na to, že „dodávatelia tovaru boli platiteľmi DPH, tovar dodali a účtovali... sami priznali daňovú povinnosť voči štátnemu rozpočtu z týchto obchodov“, a za tento nadobudnutý tovar zaplatila cenu vrátane DPH, čo má svedčiť o jej dobromyseľnosti. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že sťažovateľkou uvádzané námietky proti právnemu posúdeniu veci najvyšším súdom nie sú dostatočné na to, aby mohli v danej veci odôvodniť revidovanie právnych záverov najvyššieho súdu z dôvodu, že by sa v posudzovanej veci dopustil zjavného právneho omylu, ktorý by viedol k ústavnej neakceptovateľnosti napadnutého rozsudku. Uvedené platí aj v prípade, keď sa vnútorná intencionalita právnych úvah sťažovateľky uberala iným smerom ako právny názor najvyššieho súdu, ktorý síce rozhodol spôsobom, s ktorým sťažovateľka nesúhlasí, ale rozhodnutie dostatočne odôvodnil na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný nahrádzať. K tomu ústavný súd obdobne poznamenáva, že ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa želania účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietnutie porušenia základného práva.

Najvyšší súd pritom vo svojom odôvodnení formuloval relevantné závery len na doplnenie právnych záverov a hodnotení uvedených v rozsudku krajského súdu, s ktorými sa v plnej miere stotožnil. Ústavný súd aj vo svojej ustálenej judikatúre zdôrazňuje, že odôvodnenie rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie tvoria jeden celok.

Okrem toho sa najvyšší súd sa vo svojom rozsudku vyjadril tiež k aplikovateľnosti rozsudku Súdneho dvora sp. zn. C-409/04 na prípad sťažovateľky, ale aj k namietaným nedostatkom v náležitostiach dodatočného platobného výmeru daňového úradu, procesným nedostatkom v dokazovaní (najmä pokiaľ ide o nevykonanie ústneho pojednávania), ako aj k otázke prekročenia zákonnej lehoty na vykonanie daňovej kontroly. Obdobne sa k námietkam sťažovateľky vyjadril aj krajský súd, ktorý sa okrem tých istých otázok, ktorých sa dotkol najvyšší súd, vyjadril aj k namietanému nevykonaniu sťažovateľkou navrhovaných dôkazov (nezabezpečenie kúpnych zmlúv), k sťažovateľkou tvrdenej nepreskúmateľnosti rozhodnutia finančného riaditeľstva, ako aj dodatočného platobného výmeru a napokon aj k námietke o nevykonaní ústneho pojednávania daňovými orgánmi.

Ústavný súd preto dospel k záveru, že všeobecné súdy dostatočne preskúmali dodržanie zásad daňového konania a osobitne či v rámci daňovej kontroly bolo umožnené sťažovateľke vyjadriť sa a namietat správnosť zistení daňových orgánov, ktorú sťažovateľka nevyužila, keď sa k protokolu o daňovej kontrole nevyjadrila. Tieto závery potvrdzuje aj obsah ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľka opakuje tie isté výhrady, ktoré namietala už v správnom súdnictve a ktoré najvyšší súd (a pred ním krajský súd) vyhodnotil ako neopodstatnené pre posúdenie nezákonnosti napadnutých rozhodnutí daňového úradu a finančného riaditeľstva.

Rozsudkom najvyššieho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu preto podľa názoru ústavného súdu bola sťažovateľke poskytnutá dostatočná a ústavne konformná odpoveď na ňou formulované námietky. Vychádzajúc z už uvedeného, ako aj s prihliadnutím na to, že sťažovateľka v podstate ani neargumentovala porušením záruk spravodlivého procesu v

	<p>konaní pred najvyšším súdom, nemohlo napadnutým rozsudkom dôjsť k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Ústavný súd nezistil ani porušenie práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, pričom poukazuje na skutočnosť, že čl. 13 dohovoru má procesný charakter, ktorý zaručuje všeobecné právo na účinný právny prostriedok nápravy pred vnútroštátnym orgánom každému, kto sa dovoľáva porušenia základných práv a slobôd uvedených v dohovore. Keďže k porušeniu týchto práv v danom prípade nedošlo, ako to už bolo vyššie uvedené, nemohlo dôjsť ani k porušeniu práva na účinný prostriedok nápravy.</p> <p><u>Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu porušené neboli.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	Ústavný súd SR: III. ÚS 199/08, IV. ÚS 115/03, I. ÚS 8/96, II. ÚS 54/02, III. ÚS 86/05 ESEP: Higgins c. Francúzsko, rozsudok zo dňa 19. februára 1998; Boyle a Rice c. Spojené kráľovstvo, rozsudok z 27. apríla 1988; Vilvarajah a ďalší c. Spojené kráľovstvo, rozsudok z 30. októbra 1991

spisová značka	III. ÚS 82/2014
sudca spravodajca	Lubomír Dobřík
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález –vyhovené
dátum rozhodnutia	22. mája 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Krajský súd na odvolanie sťažovateľky potvrdil rozsudok okresného súdu, ktorým bola zamietnutá jej žaloba na vydanie bezdôvodného obohatenia za neoprávnené užívanie jej pozemku v sume 4 958,34 € s príslušenstvom a na vypratanie predmetného pozemku.</p> <p>Sťažovateľka podala ústavnú sťažnosť, v ktorej namietala, že rozsudok odvolacieho súdu je arbitrárny okrem iného aj z dôvodu, že krajský súd sťažovateľku zaťažil excesívnym dôkazným bremenom, keď od nej požadoval preukázať množstvo zeminy dovezenej a odvezenej žalovaným spod budovaného zimného štadióna v období od 23. septembra do 30. októbra 2009 na jej pozemok, pretože túto skutočnosť sťažovateľka nemohla nijako preukázať, keďže z právneho vzťahu účastníkov konania jej nevyplývala povinnosť tieto skutočnosti evidovať. (Týmto právnym vzťahom mala byť nájomná zmluva, od ktorej mala sťažovateľka odstúpiť, ktorú však krajský súd považoval za neplatnú). Okrem toho krajský súd len s poukazom na hospodárnosť konania napriek návrhu sťažovateľky od žalovaného nevyžiadal doklady, ktoré by vyššie uvedené skutočnosti preukazovali.</p> <p>Vzhľadom na uvedené skutočnosti podľa sťažovateľky rozhodnutie krajského súdu porušilo jej právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a právo ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „protokol“).</p>
ratio decidendi	<p>Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody.</p> <p>Úlohou ústavného súdu bolo v danom prípade posúdiť, či napadnutým rozsudkom</p>

	<p>krajský súd poskytol sťažovateľke adekvátnu ochranu jej označeným právam, najmä však jej základnému právu na súdnu ochranu zaručenému čl. 46 ods. 1 ústavy a právu na spravodlivé súdne konanie garantovanému čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Ústavný text podľa čl. 51 ods. 1 ústavy umožňuje sa domáhať práv uvedených v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. Ústavný súd preto preskúmal konanie na všeobecnom súde všeobecne platné zákony, ktoré upravujú danú problematiku, t.j. v danom prípade aj zákon č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) a zákona č. 223/2001 Z. z. o odpadoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o odpadoch“).</p> <p>Krajský súd oprel svoje rozhodnutie o záver, že v danom prípade sťažovateľka neunesla dôkazné bremeno, keďže nevedela presne uviesť, koľko zeminy bolo na pozemok dovezenej a odvezenej a či aj niekto iný navážal na predmetný pozemok zeminu. Nebolo v možnostiach sťažovateľky preukázať tieto skutočnosti. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že dôkazné bremeno o množstve zeminy uloženej na predmetnom pozemku malo zaťažovať žalovaného vzhľadom na to, že išlo o zeminu vyvezenú z jeho staveniska a v zmysle § 43i ods. 3 písm. f) stavebného zákona toto stavenisko malo mať zabezpečený odvoz alebo likvidáciu odpadu. Tieto skutočnosti mali byť uvedené aj v stavebnom denníku. Preukázanie množstva zeminy bolo možné preukázať napr. vyžiadanim si stavebného denníka od žalovaného, výsluchom stavbyvedúceho alebo osoby vykonávajúcej stavebný dozor. Ďalej v zmysle § 19 ods. 1 písm. h) zákona o odpadoch držiteľ odpadu mal povinnosť viesť a uchovávať evidenciu o druhoch a množstve odpadov, s ktorými nakladá. Preukázanie tejto skutočnosti bolo možné vyžiadanim evidenčného listu odpadu od žalovaného.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd zistil, že krajský súd postupoval arbitrálne tým, že vo svojom rozhodnutí nezohľadnil existujúcu právnu úpravu týkajúcu sa stavebného konania (stavebný zákon) a tiež aj nakladania s odpadmi (zákon o odpadoch), a konštatoval, že takúto povinnosť preukázať množstvo materiálu neunesla sťažovateľka. Právna úprava platná pre tieto právne vzťahy ukazuje, kto bol povinný takéto výpočty uvádzať.</p> <p>Ústavný súd preto konštatoval, že napadnutým rozsudkom krajský súd neposkytol sťažovateľke adekvátnu ochranu jej práv.</p> <p><u>Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 protokolu rozsudkom krajského súdu porušené boli.</u></p> <p>Ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a sťažovateľovi priznal právo na náhradu trov konania.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: IV. ÚS 77/02, II. ÚS 143/02, II. ÚS 172/05, III. ÚS 328/05</p>

<p>spisová značka</p>	<p>III. ÚS 206/2014</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Lubomír Dobřík</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>22. mája 2014</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd čl. 6 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Žalobca sa návrhom na začatie konania domáhal, aby súd uložil žalovanej v 1. rade</p>

	<p>a sťažovateľke ako žalovanej v 2. rade povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 31 250 000 Kč s príslušenstvom z titulu ručenia za vymožitelnosť pohľadávky a výlučne proti sťažovateľke si uplatnil nárok na zaplatenie sumy 3 244 000 000 Kč z titulu neuhradených záväzkov z viacerých zmluvných vzťahov.</p> <p>Okresný súd konanie vo veci vo vzťahu k sťažovateľke zastavil, pričom uviedol, že žalobca si v konaní uplatňuje dve nesúvisiace pohľadávky z odlišných právnych vzťahov a z obsahu spisu nie je zrejмый dôvod, pre ktorý si pohľadávku z titulu ručenia uplatňuje solidárne aj proti sťažovateľke, keďže táto nie je vo vzťahu k tejto pohľadávke ručiteľom. Pokiaľ ide o pohľadávku uplatňovanú výlučne proti sťažovateľke, na konanie v danej veci sú v zmysle Nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 o právomoci a uznávaní rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „nariadenie Brusel I“) príslušné súdy Českej republiky a preto nie je vo vzťahu k sťažovateľke daná právomoc slovenských súdov.</p> <p>Na odvolanie žalobkyne krajský súd uznesenie o zastavení konania vo vzťahu k sťažovateľke zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že pokiaľ ide o pohľadávku uplatňovanú solidárne proti žalovaným v 1.a 2. rade, ide o pohľadávku proti sťažovateľke, ktorú žalobca nadobudol postúpením od žalovanej v 1. rade, pričom žalovaná v 1. rade za jej vymožitelnosť ručí. Tým bola podľa krajského súdu založená právomoc slovenských súdov vo vzťahu k sťažovateľke v zmysle nariadenia Brusel I.</p> <p>Proti rozhodnutiu krajského súdu podala sťažovateľka ústavnú sťažnosť, ktorú odôvodnila tým, že napadnuté uznesenie je arbitrárne a v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „súdny dvor“). Sťažovateľka dôvodila, že postúpenie pohľadávky a spojenie vecí do jednej žaloby boli účelové s jediným cieľom, ktorým je založenie príslušnosti súdu v inom členskom štáte, ako je členský štát, v ktorom má sťažovateľka sídlo. Sťažovateľka toto tvrdenie odôvodňovala poukazom na skutočnosť, že žalobca a žalovaný v 1.rade sú blízke osoby. Okrem toho sa podľa sťažovateľky krajský súd vo svojom rozhodnutí nijako nevysporiadal ani s jej tvrdeniami prednesenými v konaní, ktoré spochybňovali samotnú existenciu pohľadávky, ktorá mala byť na žalobcu postúpená.</p> <p>Rozhodnutím krajského súdu preto podľa sťažovateľky došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).</p>
ratio decidendi	<p>Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu má každý právo na to, aby sa v jeho veci v konaní pred všeobecnými súdmi rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy a nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov je zisťovanie obsahu a zmyslu tejto právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu.</p> <p>Preskúmaním napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ako aj (ním zrušeného) uznesenia okresného súdu ústavný súd zistil, že oba tieto súdy ako jediná, spornú a podstatnú riešili otázku vzájomnej súvislosti nárokov uplatňovaných žalobkyňou proti žalovanej v 1. rade a sťažovateľke, zodpovedanie ktorej bolo podľa ich názoru rozhodujúce pre ne/založenie súdnej právomoci v zmysle čl. 6 ods. 2 nariadenia Brusel I, pričom vychádzali z rovnakej judikatúry Súdneho dvora týkajúcej sa výkladu citovaného článku nariadenia Brusel I.</p> <p>Kým okresný súd pri svojom rozhodovaní dospel k názoru, že „... nárok voči odporcovi v 1. rade a voči odporcovi v 2. rade medzi sebou navzájom nesúvisia tak, aby bolo nutné o nich rozhodnúť spoločne“, a teda „... si nevie založiť právomoc podľa žiadneho iného ustanovenia nariadenia a musí konanie voči odporcovi v 2. rade zastaviť“, krajský súd vychádzajúc z ustanovenia § 527 ods. 2 Občianskeho zákonníka konštatoval, že súvislosť medzi uplatnenými nárokmi je daná minimálne tým, že žalovaná v 1. rade ručí žalobkyňa za vymožitelnosť postúpenej pohľadávky, ktorú má žalobkyňa proti sťažovateľke.</p> <p>Sťažovateľka však v priebehu konania pred všeobecnými súdmi viackrát poukazovala na to, že pri postúpení pohľadávky žalovaná v 1. rade ako postupca a žalobkyňa ako postupník, konali prostredníctvom tých istých konateľov, pričom čl. IV uvedenej zmluvy</p>

	<p>nazvaný „Odplata“ stanovoval, že „Pohľadávku uvedenú v článku II tejto zmluvy so všetkým príslušenstvom postupuje postupca postupníkovi za odplatu, ktorá predstavuje sumu 31 250 000 Kč... a je splatná do 30 dní od písomnej výzvy postupcu“, a článok v uvedenej zmluve nazvaný „Zodpovednosť“ stanovoval, že „Postupca zodpovedá za existenciu pohľadávky uvedenej v článku II tejto zmluvy až do výšky odplaty dohodnutej za jej postúpenie. Postupca nezodpovedá za vymožitelnosť pohľadávky.“</p> <p>Podľa prvej vety § 527 ods. 2 Občianskeho zákonníka za vymožitelnosť postúpenej pohľadávky postupca ručí do výšky prijatej odplaty spolu s úrokmi, len keď sa na to postupníkovi písomne zaviazal.</p> <p>Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd prisvedčil názoru sťažovateľky, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu je arbitrárne, pričom arbitrárnosť tohto rozhodnutia spočíva v ústavne nekonformnom výklade a následnej aplikácii ustanovenia § 527 ods. 2 Občianskeho zákonníka na daný prípad, keď z obsahu súdneho spisu jednoznačne vyplýva, že zmluvné strany si výslovne vylúčili akékoľvek ručenie za vymožitelnosť postúpenej pohľadávky.</p> <p>Okrem toho ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu je aj zjavne neodôvodnené. Podľa názoru ústavného súdu je ústavne neakceptovateľný taký postup krajského súdu, keď sa pri svojom rozhodovaní absolútne nevysporiadal s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľky spôsobilou spochybniť samotnú existenciu uplatňovaného nároku, a tým aj prípadné založenie právomoci všeobecných súdov Slovenskej republiky na prerokovanie predloženej žaloby podľa čl. 6 ods. 1 nariadenia Brusel I. Sťažovateľka totiž v konaní pred všeobecnými súdmi uviedla viaceré relevantné tvrdenia, ktoré spochybňovali samotnú existenciu žalobcom uplatnených nárokov.</p> <p><u>Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, základné právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského porušené bolo.</u></p> <p><u>Ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a sťažovateľovi priznal právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd nevyhovel sťažnosti v časti, v ktorej sa sťažovateľka domáhala finančného zadošťučinenia, pretože podľa jeho názoru v danom prípade predstavuje samotné vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľky v spojení s poskytnutím priestoru krajskému súdu na reparáciu ústavným súdom zistených nedostatkov dostatočnú satisfakciu.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: II. ÚS 1/95, II. ÚS 58/98, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 212/2011</p>

<p>spisová značka</p>	<p>III. ÚS 41/2014</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Rudolf Tkáčik</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>10. júna 2014</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Krajský súd uznesením zamietol návrh sťažovateľa na vyslovenie povinnosti stavebného úradu konať a rozhodnúť v stavebnom konaní. Predmetný návrh bol odôvodnený tým, že dotknutý stavebný úrad bol podľa sťažovateľa bez vážneho dôvodu takmer jeden rok pasívny. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd vychádzajúc z § 244 ods. 3 OSP uviedol, že sťažovateľ nepreukázal, že nečinnosťou stavebného úradu mu bola spôsobená, alebo mu hrozí ujma a preto na podanie návrhu nebol aktívne legitimovaný.</p> <p>Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu krajského súdu ústavnú sťažnosť, v ktorej namietal,</p>

	<p>že toto rozhodnutie je nelogické, arbitrárne a v rozpore s relevantnou právnou normou. Podľa sťažovateľa totiž krajský súd vo svojom rozhodnutí nezodpovedal na kľúčovú otázku, či bol stavebný úrad v konaní nečinný, pričom v zmysle príslušných ustanovení OSP nie je v predmetnom type konania podmienkou pre rozhodnutie vo veci skutočnosť, že v dôsledku nečinnosti orgánu verejnej správy hrozí, alebo vznikla ujma a sťažovateľ bol v danom prípade poškodený ako účastník stavebného konania už tým, že nečinnosťou stavebného úradu trvá stav právnej neistoty.</p> <p>Rozhodnutím krajského súdu tak podľa sťažovateľa bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Z výroku i odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že krajský súd sťažovateľom namietaný postup stavebného úradu meritórne nepreskúmal, keďže žalobu zamietol pre ustálený nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na podanie návrhu. Krajský súd v napadnutom uznesení uviedol, že „na preukázanie dôvodnosti podaného návrhu ako predpokladu procesného úspechu je potrebné preukázať, že napadnutým postupom, v danom prípade nečinnosťou správneho orgánu, došlo, resp. môže dôjsť k ujme na právach účastníka konania, ktorý sa domáha ochrany“.</p> <p>Ústavný súd sa stotožňuje s názorom krajského súdu naznačeným in abstracto, podľa ktorého aj konanie o ochrane pred nečinnosťou orgánu verejnej správy slúži ochrane subjektívnych práv fyzických osôb a právnických osôb ako adresátov výkonu verejnej správy. Nepostačuje teda len identifikácia vady nezákonnosti v postupe orgánu verejnej správy, je potrebné, aby táto vada mala dopad na práva a právom chránené záujmy fyzickej osoby alebo právnickej osoby. Táto charakteristická črta je vlastná správne súdnictvu.</p> <p>Zistenie konajúceho súdu v správnom súdnictve, či žalobcom namietaná vada v postupe orgánu verejnej správy má alebo nemá dopad na individuálnu sféru adresáta výkonu verejnej správy, sa však nemusí in concreto zakladať len na prieskume jedinečných okolností posudzovaného prípadu. V niektorých prípadoch sám zákonodarca môže typovo určiť kritériá (záväzné aj pre súd v správnom súdnictve) identifikujúce na normatívnej úrovni okruh osôb, ktoré budú rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy na svojich právach a právom chránených záujmoch dotknuté.</p> <p>Podľa § 14 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) je postavenie fyzickej alebo právnickej osoby ako účastníka konania podmienené jednoznačným materiálnym znakom, ktorým je „dotknutosť“ na právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach. Tento materiálny znak musí byť prítomný aj pri využití definície účastníka konania podľa § 14 ods. 2 Správneho poriadku. Teda v situácii, keď zákonodarca osobitným zákonom priznáva postavenie účastníka konania, dbá o to, aby išlo o osobu, ktorej práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti budú rozhodnutím alebo postupom orgánu verejnej správy v osobitnom type správneho konania dotknuté.</p> <p>Tento materiálny znak je prítomný aj v § 59 ods. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný poriadok“), podľa ktorého sú účastníkmi stavebného konania osoby, ktoré majú vlastnícke alebo iné práva k pozemkom a stavbám na nich vrátane susediacich pozemkov a stavieb, ak ich vlastnícke alebo iné práva k týmto pozemkom a stavbám môžu byť stavebným povolením priamo dotknuté.</p> <p>Z vyžiadaného súdneho spisu ústavný súd zistil, že v posudzovanom konaní stavebný úrad so sťažovateľom riadne konal ako s účastníkom konania. Vo vyjadrení k žalobe stavebný úrad vôbec nenamietal nedostatok aktívnej vecnej legitímácie sťažovateľa na podanie žaloby.</p> <p>Ak za daných okolností krajský súd zamietnutie žaloby odôvodnil tým, že sťažovateľ „nepreukázal, že aj v prípade, ak by sa jednalo o nezákonnú nečinnosť, má táto skutočnosť negatívny dopad na jeho právne postavenie“, presunul tým neoprávnene dôkazné bremeno týkajúce sa splnenia materiálnej podmienky účastníctva v predmetnom konaní na sťažovateľa.</p> <p>Fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá spĺňa formálne zákonom ustanovené znaky</p>

	<p>účastníka konania, a orgán verejnej správy právne relevantným spôsobom počas správneho konania nespochybní jej účastníctvo, ba s ňou ako s účastníkom konania po celý čas riadne koná, nie je povinná pri podaní návrhu podľa štvrtej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preukazovať dopad tvrdenej nečinnosti orgánu verejnej správy na jej práva, právom chránené záujmy a povinnosti. Toto dôkazné bremeno zaťažuje žalovaný správny orgán, ktorý je povinný vo vyjadrení k žalobe tvrdiť a následne aj dokázať, že dopad jeho prípadnej nečinnosti na subjektívne právne postavenie žalobcu je nereálny.</p> <p>V posudzovanom prípade ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd v konaní o sťažovateľovej žalobe proti nečinnosti stavebného úradu nielenže neodôvodnene rozdelil dôkazné bremeno týkajúce sa dopadu namietanej nečinnosti na subjektívnu sféru sťažovateľa spôsobom nerešpektujúcim vôľu zákonodarcu, ale dôvodiac absenciou „priameho dopadu“ napádaného postupu stavebného úradu na sťažovateľa zjavne nesprávne aplikoval relevantný právny predpis. Ustanovenie § 244 ods. 3 prvá veta OSP (o ktoré sa krajský súd v odôvodnení oprel) totiž definuje právny termín „rozhodnutie správneho orgánu“, kým v danej veci ide o postup (nečinnosť) stavebného úradu. V tejto časti je teda rozhodnutie krajského súdu nepreskúmateľné. V dôsledku toho sa krajský súd meritórnymi žalobnými dôvodmi sťažovateľa ani nezaoberal a nezodpovedal kardinálnu otázku sťažovateľom žiadanej súdnej ochrany, a to či bola naplnená hypotéza právnej normy obsiahnutej v § 250t ods. 1 OSP.</p> <p>Z uvedených dôvodov ústavný súd zistil, že súdna ochrana sťažovateľovmu právu nebola poskytnutá v kvalite vyžadovanej čl. 46 ods. 1 ústavy.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu porušené boli.</u></p> <p><u>Ústavný súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal sťažovateľovi právo na náhradu trov konania.</u></p>
<p>požité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: IV. ÚS 77/02, II. ÚS 1/95, I. ÚS 13/00, IV. ÚS 195/07</p>

Nálezy – priet'ahy v konaní:

<p>spisová značka</p>	<p>III. ÚS 561/2013</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Ján Auxt</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález –vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>13. mája 2014</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovatelia namietali porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, ktoré sa začalo v roku 2006.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatoval, že uvedená vec patrí do bežnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Rozhodnutie vo veci však závisí od výsledkov znaleckého dokazovania, ktoré okresný súd aj nariadil, čo malo vplyv na dĺžku posudzovaného súdneho konania. 2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľov v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil, že by správanie sťažovateľov negatívne ovplyvnilo priebeh súdneho konania.

	<p>3. Pri skúmaní postupu okresného súdu ústavný súd zistil existenciu len jedného dlhšieho obdobia nečinnosti po dobu sedem mesiacov, ktoré bolo spôsobené organizačnými zmenami v súdnictve, konkrétne znovuzriadením okresného súdu. Konanie okresného súdu bolo postihnuté najmä neefektívnou činnosťou, keď reálne ustanovenie znalca trvalo osem mesiacov a to v dôsledku zmien v osobe ustanovovaných znalcov z dôvodu nemožnosti vykonania im uložených úloh. Ako neprimeranú možno hodnotiť aj dĺžku času na vypracovanie znaleckého posudku (v prvom prípade 16 mesiacov a v druhom prípade 4 a pol mesiaca). K dĺžke súdneho konania prispeli aj neprimerane veľké časové odstupy medzi jednotlivými procesnými úkonmi realizovanými okresným súdom a neefektívnosť postupu okresného súdu signalizuje aj skutočnosť, že jeho uznesenie o znalečnom bolo krajským súdom zrušené z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného zistenia skutkového stavu. V dôsledku toho je aj zodpovednosť za obdobie, počas ktorého sa spis nachádzal na krajskom súde z dôvodu sťažovateľmi podaného odvolania, nevyhnutné pričítať okresnému súdu. K obrane okresného súdu o objektívnych príčinách zapríčinených situáciou pri znovuzriadení okresného súdu, ako aj súdnymi znalcami ustanovovanými na vykonanie znaleckých úkonov ústavný súd poznamenáva, že systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti nemožno pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania.</p> <p><u>Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy porušené bolo a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd každému zo sťažovateľov priznal finančné zadostučinenie vo výške 1 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	III. ÚS 238/2014
sudca spravodajca	Ján Auxt
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález –vyhovené
dátum rozhodnutia	13. mája 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o zvýšení výživného na maloletého syna sťažovateľky, ktoré sa začalo v roku 2012.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, predmetná vec nevykazuje známky právnej zložitosti. V danom prípade nešlo ani o skutkovo náročnú vec a to napriek tomu, že odporca žije a pracuje vo Veľkej Británii, keďže sa tento riadne zúčastnil jediného relevantného pojednávania.</p> <p>2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky, ústavný súd nezistil, že by prispela k predĺženiu konania.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom, bol postup samotného okresného súdu. Ústavný súd zistil, že okresný súd za dva roky od podania návrhu okrem jednoduchých úkonov na začiatku konania vykonal len jedno relevantné pojednávanie, čo nemožno akceptovať, keď so zreteľom na povahu veci mal konaniu venovať zvýšenú pozornosť, pretože ide o vec mimoriadne citlivú. Postup okresného súdu preto vykazuje znaky zbytočných prieťahov v konaní.</p>

	<p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadostučinenie vo výške 1 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	III. ÚS 136/2014
sudca spravodajca	Ján Auxt
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález –vyhovené
dátum rozhodnutia	13. mája 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v dvoch konaniach o náhradu mzdy (medzi tými istými účastníkmi za rôzne časové obdobia), ktoré sa obe začali v roku 2007.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' vecí, tieto nemožno po právnej ani skutkovej stránke hodnotiť ako zložité. Predmetom preskúmaných konaní je pritom existenčná vec, ktorej povaha si vyžaduje osobitnú pozornosť súdu. V tejto súvislosti ústavný súd nemohol prehliadnuť ani to, že dotknuté veci boli zapísané do rôznych súdnych oddelení (senátov), a že v dôsledku toho mali rôznych zákonných sudcov a okresný súd mohol (napr. už pri rozvrhu práce) predísť tejto situácii a tiež prípadne využiť zákonný postup vyplývajúci z § 112 ods. 1 OSP, resp. zabezpečiť lepšiu súčinnosť konajúcich sudcov.</p> <p>2. Pri posudzovaní druhého kritéria ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľovi možno pričítať, že svojim správaním tiež prispel k celkovej doterajšej jedného z konaní, pretože sa bez ospravedlnenia nezúčastnil viacerých pojednávaní nariadených okresným súdom. Ústavný súd zoberal do úvahy tiež to, že sťažovateľovi bola už v priebehu tohto konania poukázaná náhrada funkčného platu, s ktorej výškou ale nesúhlasil a inicioval mimosúdnu dohodu, za účelom ktorej bolo odročené pojednávanie okresného súdu, k jej uzavretiu však pre neúčast' sťažovateľa nedošlo. Pokiaľ ide o druhé z konaní, sťažovateľ nespôsobil svojim konaním podstatné predĺženie tohto konania.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v posudzovaných veciach.</p> <p>Pokiaľ ide o prvé konanie, okresný súd spočiatku konal priebežne iba o procesných otázkach, potom konanie bolo aj právoplatne prerušené a spis sa niekoľkokrát nachádzal aj na odvolacom resp. dovolacom súde. Vzhľadom na charakter sporu však nemožno akceptovať, že prvé relevantné pojednávanie nariadil okresný súd až po viac ako štyroch a po roku od začatia konania. Okresný súd odvtedy riadne konal v merite veci, ale je neprípustné, že konanie doposiaľ nie je právoplatne skončené a tým ešte stále nie je odstránený stav právnej neistoty sťažovateľa.</p> <p>Činnosť okresného súdu v druhom konaní bola neefektívna a nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa, keď dva rozsudky okresného súdu boli po odvolaní zrušené krajským súdom pre odňatie možnosti konať pred súdom, resp. v druhom prípade pre nesprávne právne posúdenie veci. Z ústavnoprávneho hľadiska je pritom neprijateľné, aby</p>

	<p>právna neistota v napadnutom konaní (najmä s prihliadnutím na jeho povahu – mzdový nárok) nebola odstránená ani po uplynutí viac ako 6 rokov od jeho začatia.</p> <p>Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v predmetných konaniach došlo k zbytočným prieťahom.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu, aby vo veciach konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadostučinenie vo výške 3 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	III. ÚS 102/2014
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	10. júna 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o ochrane osobnosti, ktoré sa začalo v roku 2002.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o otázku faktickej zložitosti sporu, ústavný súd konštatuje, že konanie bolo skutkovo náročnejšie vzhľadom na potrebu rozsiahlejšieho dokazovania pozostávajúceho z výsluchu účastníkov a svedkov a tiež z obstarania a vyhodnotenia množstva listinných dôkazov. Uvedená okolnosť však nemôže ospravedlniť obdobia zistenej nečinnosti a neefektívnej činnosti okresného súdu. Právnu zložitost' posudzovanej veci sťažovateľa však ústavný súd nezistil, keďže spory o ochranu osobnosti tvoria stálu súčasť agendy všeobecných súdov.</p> <p>2. V rámci hodnotenia druhého kritéria zistil ústavný súd, že správanie sťažovateľa malo vplyv na predĺženie konania, aj keď len v miere nepatrné v porovnaní s postupom samotného okresného súdu. Sťažovateľ sa nezúčastnil jedného z pojednávanií dôvodiac späťvzatím žaloby zo strany žalobcu v 2. rade, ktorý dôvod nemožno považovať za relevantný a ospravedlňujúci a ďalšie dve pojednávania boli odročené zo subjektívnych dôvodov na strane sťažovateľa (osobné a pracovné záležitosti). Okresný súd vo svojom stanovisku poukazoval tiež na predkladanie listinných dôkazov zo strany účastníkov konania tesne pred termínom pojednávania ako na okolnosť majúcu negatívny vplyv na plynulý priebeh konania. Ústavný súd k tomu poznamenáva, že v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania neznáša zodpovednosť za predĺženie konania oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani na vrub vo veci konajúcemu štátnemu orgánu.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu v posudzovanom konaní. Ústavný súd zistil kratšie obdobia nečinnosti okresného súdu, ako aj dve obdobia dlhšej nečinnosti v rozsahu jedenástich a šestnástich mesiacov, keď okresný súd nekonal bez toho, aby mu v tom bránila zákonná prekážka. Plynulosť konania narušil aj nesústredný postup okresného súdu, keď dve z nariadených pojednávanií boli odročené pre nedodržanie lehoty 5 dní pre účely prípravy na pojednávanie, resp. z dôvodu, že okresný</p>

	<p>súd vopred nerozhodol o návrhu na zmenu petitu žaloby. Neefektívny postup okresného súdu napokon potvrdzuje aj rozhodnutie krajského súdu, ktorý zrušil rozsudok okresného súdu z dôvodov odňatia možnosti účastníkovi konania konať pred súdom a pre nedostatočne zistený skutkový stav. S ohľadom na všetky už uvedené závery nemožno doterajšiu dobu konania vedeného pred okresným súdom (viac ako jedenásť rokov) považovať za primeranú a ani za ústavne akceptovateľnú.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené bolo a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľovi finančné zadost'učinenie vo výške 3 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>***</p>

Spracoval: JUDr. Igor Mihalik

Upozornenie:

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.